

Spedizione in abbon. postale
Poština plačana v gotov.

1943-XXI

Maj — Junij

Salezijanski
vestnik

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

Skupna pošta

1. Salezijski Vestnik je vedno pripravljen objavljati zahvale za po Mariji Pomočnici krastjanov prejete milosti. Zahvale naj bodo, če le mogoče, s popolnim podpisom: ime, priimek, kraj! Če smo prejeli milost, čemu bi se bali povedati javno? Kdor iz važnega vzroka ne more navesti popolnega naslova, naj poda saj začetne črke

in kraj. Zahval brez podpisa ne bomo objavljali.

2. Miloščina za navadne sv. maše je: če je dan določen. Lir 25, če ni določen, Lir 15.

3. V svetišču na Rakovniku so sv. maše: ob delavnikih od pol 6 do 8 ure, ob nedeljah od 6 do 11 ure.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Oražem Stanko, Benete;
Marn Terezija, Lipovec;
Kralj Ivana, Ljubljana;
Ručigaj Ana, Loka;
Znidaršič Marija, Bločice;
Klemenčič Jože, Stara cerkev;

Tratar Marija, Žigmarice;
Marn Uršula, Dobrunje,
Omrzel Pepca, Rudnik;
Koncilija Neža, Ljubljana;
Jakopin Marjeta, Ponova vas;
Hribar Terezija, Ljubljana.

Iz Doba pri Domžalah nam je došla vest, da je ondi umrla naša dobra sotrudnica **Micka Kržan**. Radi svoje naklonjenosti do salezijske družbe zasluži, da se je še posebno spominjamo in priporočamo v molitev. Odkar je spoznala salezijsko družbo, in to je bilo več kot pred 30 leti — je bila vedno goreča sotrudnica. Kadar je le mogla, tudi večkrat na teden, je prihitela na Rakovnik k Mariji in večkrat tudi v pisarno sotrud-

ništva, kamor je vedno prinesla kak majhen prihranek za dobrodelne namene. Ko je morala radi oslabelosti opustiti službo in se podati v svoj rojstni kraj, se je izrazila, da ji je najtežje zapustiti Ljubljano radi Rakovnika. Blaži duši želimo, da ji Marija Pomočnica kristjanov, katero je tako srčno ljubila, pomaga, če še ni v nebesih, čimprej doseči nebesa. Molimo v ta namen!

Gospod, daj jim večni pokoj!

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA * * * * *
SALEZIJANSKO * * *
SOTRUDSTVO * * * * *

L. XXXIX.

Maj — Junij

1943/XXI.

Majniška prerojenje

Zdi se, da je letošnji majnik nenavadno bolj duhoven, kakor so bili majniki prejšnjih let. Prva polovica majnika je pokazala izredno veliko udeležbo pri večernih šmarnicah. Kljub neprijetnemu vremenu je bila cerkev — saj naša na Rakovniku in tako, kakor se sliši, tudi drugod po mestu in na deželi — vedno polna. In to celo v dneh, ko je strašil in načajal dež. Ob nedeljah pa je bilo isto kar pri dveh, večasih celo pri treh popoldanskih pobožnostih. Nova pobožnost, ki jo je priporočila Marija v Fátimi, češčenje brezmadežnega njenega Srca, je, kakor se vidi, nežno odjeknila v srca kristjanov in je naš narod, ki je vedno ljubil in rad častil Marijo Devico, še bolj približala Mariji. Vse obljublja, da bo posvetitev brezmadežnemu Srcu z novimi, nepremagljivimi vezmi priklenila slovenski narod k Mariji, da bo po tej posvetitvi zaživel v novem življenju, še bolj goreč v ljubezni in zaupanju do fiste Marije, ki se bo v tej vojski še bolj ko kdaj prej pokazala Pomočnico. Kdo bo mogel tak narod uničiti? Narod, ki ljubi in časti Marijo, se nima bati, on ima zagotovilo življenja in procvita.

Naj ta gorečnost ostane živa, vsak dan bolj vznesena, in naj vžge srca v taki ljubezni do Pomočnice kristjanov, da tega ognja ljubezni noben vihar ne bo mogel zadušiti. Slovenski narod naj v tem majniku vzljubi Marijo s takim ognjem, da bo najljubši brezmadežnemu Srcu in ves Marijin!

Vsa narava vabi k Mariji, vse kliče in govori o Mariji: „Častite Marijo, darujte se Mariji!“ Prihajajte k njej polni ljubezni in polni zaupanja v njeno pomoč, polni vere in prepričanja, da bo naš narod, čeprav majhen in slaboten, pod varstvom Marije Pomočnice kljub vsem viharjem, ki butajo vanj, ostal močen in neumrljiv. —

Zbirajmo se v podnožju Marijinega oltarja, pred podobo Marije, ki se ne imenuje zastoj „Pomočnica kristjanov“, in se z živo vero in toplo ljubeznijo pripravljajmo na oni, za naš narod tako pomemben dan, ko se bomo popolnoma posvetili Mariji in postali

MARIJIN NAROD.

Marija Pomočnica kristjanov, Kraljica miru,
izprosi nam mir!

K dvema Srcema!

„Vojska (1914-1918) se bliža h koncu. A če ljudje ne prenehajo žaliti Gospoda, bo v kratkem pod naslednjim papežem izbruhnila druga, še hujša vojska.“

Tako je govorila Marija v imeni svojih prikazovanj trem pastirčkom v Fátimi.

Ljudje se niso spreobrnili, niso prenehali grešiti in žaliti Gospoda, in

izbruhnila je taka vojska, kakor je še ni videl svet. Tudi naša domovina silno trpi za svoje grehe. Koliko žrtev, koliko solz, koliko vzdihovanj! Kaj storiti v tej grozni stiski? Kje iskati in najti pomoč?

Pri Jezusu in Mariji, pri Jezusovem in Marijinem Srcu. Jezusovo in Marijino Srce nas kličeta in zagotavljata pomoč. Poslušajmo in pohitimo k njima!

K Jezusovemu Srcu!

„Moje Srce je tako polno ljubezni, da ne more več zadrževati plamena svoje ljubezni; prisiljeno je, da se odpre in pokaže svetu ter napolni ljudi z bogatimi zakladi in jih reši večne smrti.“

Tako je Jezus, kažoč svoje Srce,

dne 27. decembra 1673 govoril svoji izvoljenki Marjeti Alakok.

Bogate zaklade, s katerimi je obljubil obogatiti ljudi, je odkril v raznih prikazovanih isti svetnici. Bilo je dvanajst res dragocenih zakladov, ki bi, če bi poslušali Jezusa, obogatili in osrečili posameznike, cele družine, ves svet. Kakšni so ti zakladi? Evo jih!

„Častilcem mojega Srca bom podelil vse milosti, potrebne njihovim stanovom. — Dal bom mir njihovim družinam. — Tolažil jih bom v bridkostih. — Vedno jim bom pribežališče, v življenju in smrti. — Blagoslavljal bom njih podjetja. — Grešniki bodo našli v mojem Srcu vir in neskončno morje usmiljenja. — Mlačni bodo postali goreči. — Goreči se bodo dvignili do visoke svetosti. — Kraje, kjer bo izpostavljena in česčena moja podoba, bom napolnil s posebnim blagoslovom. — Duhovnikom bom dal moč, da bodo ganili najtrša srca. — Imena tistih, ki bodo razširjali to pobožnost, bodo zapisana v mojem Srcu in ne bodo nikdar izbrisana. — V neskončnem usmiljenju bom dal vsem, ki bodo skozi devet prvih petkot pristopili k angelski mizi, milost končnega kesanja, da ne bodo umrli v moji nemilosti, ne brez svetih zakramentov, in moje Srce jim bo ob oni uri gotovo zavetje.“

Ti zakladi so na razpolago vsem, ki jih žele uživati. In kdo ne bo spričo takih zakladov hitel k božjemu Srcu in se ga oklenil poln ljubezni? — Čudno, a resnično. Mnogo jih je poslušalo božje vabilo in so prišli k božjemu Srcu, a večina ljudi je ostala gluha. To je silno bolelo božje Srce. „Glej Srce,“ je tožil v prikazni 16. junija 1675. „Tako zelo je ljubilo človeštvo! Vse je storilo, da bi pokazalo svojo ljubezen. V povračilo pa prejema zaničevanje in nehvaležnost. In to me bolj žali kakor vse, kar sem trpel. Če bi mi ljudje vsaj malo povrnili, bi hotel zanje storiti še več, kot sem storil. Če bi le bilo mogoče, toda ne dobivam drugega kot zaničevanje in mlačnost.“

Jezus, videč, da ljudi ne gane njegovo Srce, da se kljub tako drago-

cenim obljubam ne približajo, se je v zadnjem času poslužil novega sredstva. Zdi se, kakor da se je obrnil k svoji Materi Mariji in ji rekel: „Moje Srce ni doseglo, kar sem želel. Ker tako iskreno želim osrečiti svet, odpri še ti svojega in povabi k sebi uboge grešnike. Česar nisem dosegel jaz, bo morda doseglo tvoje Srce.“

K Marijinemu Srcu!

Božji Zveličar želi s svojim Srcem in s Srcem Marije Device izpreobrniti svet in ga rešiti večne pogube. Da je res tako, vidimo v oni prikazni v Fátimi, kjer je angel priporočil trem pastirčkom, naj molijo k sv. Trojici za uboge grešnike z vzdihljajem: „Po neskončnem zasluženju Jezusovega presv. Srca in po priprošnji brezmadežnega Marijinega Srca te prosim: Spreobrne uboge grešnike.“

Tej angelski prikazni so sledile prikazni Marije Device, v katerih je vabila k svojemu Srcu in obljubljala izredne milosti.

Kakor je Jezus po Marjeti Alakok odkril svoje Srce, tako je tudi Marija v teh prikazovanjih po treh pastirčkih razodela svoje Srce in žalost, ki jo čuti radi grehov, in v vseh prikazovanjih je izražala željo, da bi se ljudje vrnili na pot izpreobrnjenja in se rešili večne pogube.

V prikazni 13. junija 1917 je kazala svoje Srce obdano s trnjem, ki je z vseh strani zbadalo vanje. Otroci so razumeli, da je to brezmadežno Srce Marijino, ki ga žalijo neštevilni grehi.

V tretji prikazni je priporočila: „Žrtvujte se za grešnike in pogosto ponavljajte, zlasti kadar doprinašate kako žrtev: Iz ljubezni do tebe, o Jezus, za spreobrnjenje grešnikov in v spravo za žalitve, ki jih ljudje zadajajo brezmadežnemu Srcu Marijine-mu.“

V prikazovanjih v Fátimi vsak čas vidimo, da tu delujeta obe Srci, Srce Jezusovo in Srce Marijino, a zdi se, da je Jezus dal za sedanjí čas prednost Marijinemu Srcu. „Da bi grešnike obvaroval pogubljenja,“ govori Marija v neki prikazni, „hoče Gospod uvesti po svetu pobožnost do mojega brezmadežnega Srca.“

In prav zato je Marija v teh pri-

kazovanjih večkrat priporočila, naj se zatekajo k njenemu Srcu, v eni teh prikazni pa je naročila, naj se svet posveti njenemu brezmadežnemu Srcu in prejema zadostilno sv. obhajilo prve sobote v mesecu, in je tistim, ki bodo to storili, obljubila veliko milosti. Rekla je:

„Jezus hoče razširiti po vsem svetu češčenje mojega prečistega Srca. Kdor

se ga bo oklenil, mu obljubim, da se bo zveličal. Te duše bodo deležne posebne božje ljubezni; kakor cvetje bodo, ki ga bom polagala pred njegov prestol.“ — „Ob smrtni uri bom pomagala z vsemi za zveličanje potrebnimi milostmi vsem tistim, ki bodo prve sobote peterih zaporednih mesecev opravili sveto spoved, prejeli sv. obhajilo, molili en del rožnega venca ter mi delali družčino petnajst minut premišljevale skrivnosti rožnega venca z namenom, da bi mi dajali zadoščenje.“

Kaj torej?

Izpolnimo želje!

Želje, ki jih izraža Marija v fatimskih prikazovanjih, so podobne

željam, ki jih je izrekel Jezus v prikazovanjih v Paray le Monialu.

V prikazovanjih v Paray le Monialu je Jezus odkril svoje Srce in vabil, naj časte to Srce: „Moje Srce — je rekel — se bo na široko odprlo in razlilo bogastvo na vse, ki mi bodo izkazovali čast in se trudili za to pobožnost.“ — V prikazovanjih v Fátimi je odkrila Marija svoje brezmadežno Srce in vabila, naj se zatekajo k temu Srcu: „Bog sam želi, da se po vsem svetu razširi češčenje brezmadežnega Srca Marijinega.“

V prikazovanjih v Paray le Monialu je Jezus priporočil zadoščevanje za grehe: „Zadoščuj za grešnike!“ (Sv. Marjeti Alakok). — V prikazovanjih v Fátimi je isto priporočila Marija: „Žrtvujte se za grešnike... Delajte pokoro!... Zadoščujte!“

V prikazovanju v Paray le Monialu je Jezus priporočil moliti za grešnike: nočno enourno češčenje med

četrtkom in petkom. — V prikazovanjih v Fátimi je Marija v isti namen priporočila molitev rožnega venca.

V enem prikazovanju v Paray le Monialu je Jezus priporočil posvetitev njegovemu presv. Srcu in zadostilno obhajilo skozi devet prvih petkov v mescu. — V Fátimi je Marija priporočila posvetitev njenemu Srcu in zadostilno obhajilo skozi pet prvih sobot v mescu.

Te dve pobožnosti sta torej nekaj skupnega. Združimo jih tudi mi! Z vso gorečnostjo izvršujemo to, kar priporoča Marija. Kar se tiče sv. obhajila o prvih petkih in prvih sobotah v mescu, pa skušajmo storiti še več. Ne le devet prvih petkov in pet prvih sobot v mescu, ampak, kolikor mogoče, vse prve petke in vse prve sobote tja do konca življenja! Blagor tistim, ki bodo zvesti tej pobožnosti! V kakšno tolažbo jim bo ob smrti uri!

Duhovski poklici

Duhovništvo je pri krščanskih narodih srce življenja in omike. Njegovo delovanje za človeški blagor se začne pri rojstvu in skonča s smrtjo. Duhovnik je človeku skrbni voditelj in oče od rojstva do groba.

Komaj se človek rodi, je že pri njem duhovnik, ki ga z zakramentom sv. krsta iztrga iz satanove sužnosti in ga uvrsti med božje otroke.

Ko se začne zavedati življenja, mu razlaža verske resnice in kaže pot, ki vodi do edine prave sreče — do zveličanja.

Če pade v sužnost hudobnega duha, je edino on, ki ima moč, da ga iztrga iz njegove oblasti, in vsak čas je pripravljen vršiti to važno opravilo.

Duhovnik veže ljudi z Bogom, začetnikom vsega dobrega. S svojo močno besedo izpreminja kruh in vino v telo in kri Jezusa Kristusa in krepí s to hrano duše in jim deli moč, tolažbo, zveličanje.

V zadoščenje za grehe ljudi opravlja sveto daritev in dolge molitve in kdo more povedati, kolikokrat je s to daritvijo in molitvijo zadržal

božjo roko, da ni udarila po nesrečnih grešnikih.

Duhovnik je na zemlji angel varuh in tolažnik. Njegovo oko neprestano čuva nad njemu izročeni dušami in jih v nevarnosti opozarja; v dvo-mu jih razsvetljuje; v žalosti jih tolaži. Kje najdete svetnega oblastnika, ki bi se toliko trudil za vaš časni in zlasti za večni blagor kakor duhovnik? Njegova glavna in povsod ga spremljajoča skrb je vaše dobro. Vsak trenutek, po dnevi in po noči, je pripravljen priti na pomoč, če je sila. Kadar vas bodo vsi zapustili, bo ostal še duhovnik pri vas, dokler ga ne iztrga močnejša sila, in vas bo tolažil in vam pomagal.

Duhovnik je največji dobrotnik človeštva.

Kljub tolikim dobrotam, ki jih prejema človeštvo od duhovnikov, pre-mnogi ne priznajo teh dobrot in namesto ljubezni jim vračajo sovraštvo in se poslužujejo vsevrstnih sredstev, da uničujejo duhovske poklice. Prav radi delovanja teh nasprotnikov se manjša število duhovskih poklicev, do-čim so drugi stanovi prenapolnjeni.

Dajte duhovnikov!

Pred seboj imamo listino, ki dá resno misliti, čeprav se ne fiče naravnost naših krajev. To je pastirsko pismo salezijanskega škofa v Pamploni na Španskem, msgra. Marcelina Olaechea.

V pismu poroča: Tožbo božjega Učenika: Žetev je velika, a delavcev je malo že nekaj let ponavljajo vsi pastirji svete Cerkve. Nikjer pa ni ta tožba tako opravičena kakor na Španskem po znanih grozodejstvih, ki jih je izvršilo divje komunistično preganjanje, ko je usmrtilo več tisoč duhovnikov in redovnikov, po onem klanju, ki se zdí skoraj neverjetno tako radi grozovitosti, s katero se je vršilo, kakor radi velikega števila žrtev.

Četudi so vsi duhovniki, ki so se vrnili iz vojske, spet zasedli svoja mesta in mora vsak izvrševati to, kar je poprej izvrševalo pet duhovnikov, vendar škofija čuti, da bo bodočnost še slabša, če ne bodo duhovske vrste čimprej okrepili novi mladi duhovniki. Pomislite, da mora v nekaterih škofijah en sam duhovnik opravljati po deset župnij.

V neki škofiji, ki je bila med najboljšimi cvetočimi, je osemdeset župnij brez duhovnika.

Potem ko navede več žalostnih podatkov, opiše nekaj pretresljivih prizorov in ginljivih izrazov gorečih kristjanov, ki med prelivanjem solz prosijo za duhovnike, da bi skrbeli za njihove duše.

„Prevzvišeni, naj rajši ostanemo brez kruha kakor brez duhovnika!“

Tako je na Španskem.

V nič manj žalostnem položaju niso premnoge škofije in župnije več drugih katoliških narodov in mučen klic: „Dajte duhovnikov!“ se sliši bolj ali manj povsod. V mnogih zelo cvetočih škofijah se je število duhovskih poklicev v zadnjem stoletju znižalo za 50 do 75 odstotkov.

In zdaj pomislimo na žalosten položaj, v katerem se bo znašlo po tej svetovni vojski toliko škofij in župnij. Ta svetovni prevrat je iztrgal iz župnij in redovnih hiš več tisoč duhovnikov, mnogo semenišč je popolnoma izpraznil in neizmernemu številu duš oropal vso duhovsko po-

moč. Vemo, kako hitro se v župnijah, kjer ni duhovnika, naseli nebriznost in brezbožnost in kako hitro raste in grozno naraste. Le redkokje bo krščanski duh tako živ in goreč, da bi rajši imeli vero kakor kruh.

„Pustite župnijo dvajset let brez duhovnika“, — je rekel arški župnik — „in boste videli, da bodo molili živali.“

Boj poklicem.

Res je, da bo božja Previdnost še nadalje zbujala v svoji Cerkvi potrebne poklice, kajti Bog ne preneha klicati velikodušnih v svojo službo; a tolikrat preslišijo božji klic. Mnogi ga slišijo, pa se ne odzovejo; drugi gredo za klicem, a se ustavijo sredi pota.

Neki katoliški list je v zadnjem času podal vzrok, zakaj je pomanjkanje poklicev tolikšno. „Družinsko in socialno življenje se ne ujema z nebeškimi glasovi. Kako naj se sredi glušilnega svetnega vrvenja, med drvenjem za dobičkom in zabavami, med svetnim hruščem sliši sladek, pohleven glas iz nebes? Povsod prevladuje nemirno hlastanje. Toplomer kaže povsod visoko vročino.

In je treba dodati, da čestokrat same katoliške družine ustvarjajo med svojimi sinovi tako ozračje in tako mišljenje, da hoté ali nehoté izgube veselje za duhovski stan.“

Enako se izražajo vsi, ki se zanimajo za poklice in se bavijo z njimi: In medtem ko dobre navdaja globoka žalost, se hudobni, zlasti tisti, ki sistematično napadajo Cerkev, vesele in celo javno v knjigah in časopisih izražajo svoje zlobno zadovoljstvo, ko se krči število poklicev.

Pesnik Jakob Debout opisuje v živih barvah večnega upornika satana, kako se jezno zaganja v žiste, ki jih je Bog odločil za duhovski stan. Satanu položi v usta tele besede: „E-na maša manj pomeni veliko število pogubljenih. — Ukradli ti bomo enega duhovnika, uničili bomo en poklic, ki si ga izbral za duhovnika. Ukrasti ti duhovnika je isto kot ukrasti kelih poln tvoje krvi.

Če bi mogel, bi se smejal kot norec ob pogledu na ljudi, kako postajajo ob nedeljah in praznikih po-

Glavni oltar v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku.

dobni živalim. Hotel bi se veseliti, da ljudje legajo v grob brez strahu — z mislijo, da nimajo duše.“

Besede, vredne satana, ki pa jasno kažejo, kako nepopisna je škoda, če se izgubi le en duhovski poklic.

Da onemogočimo satanove nakane, molimo, molimo mnogo za duhovske in redovne poklice! Molimo, da se bodo mladeniči velikodušno odzivali božjemu klicu; tisti pa, ki so že na poti, da bodo ostali stanovitni in da se ne bodo pustili zapeljati od svetne zlobe.

Beseda staršem.

Krščanskim staršem želimo ponoviti resne in svete besede, katere jim je govoril papež Pij XI. v svojem pismu o katoliškem duhovništvu. „Prvi in

najbolj naraven vrt, v katerem morajo skoraj samovoljno vzkliti in se razcvetiti cvetke svetišča, je vedno globoko katoliška družina.

Večina svetih škofov in duhovnikov, ki jih proslavlja Cerkev, imajo začetek svojega poklica in svetosti od zgleda in naukov vernega in močno krepostnega očeta, od čiste in pobožne matere, od družine, katero je skupno z lepim življenjem vodila ljubezen do Boga in do bližnjega.“

Sveti oče nadalje imenuje srečne one starše, ki znajo duhovski poklic kakega svojih sinov smatrati za milost, ki jo Gospod izkaže družini. In po pravici, kajti če gledajo zadevo v svitlu svete vere, si ne morejo misliti večje časti, ne bolj plemenite službe, kajti „duhovski stan je vreden spoštovanja s strani ljudi in angelov.“

Papež Pij XII. je dne 25. marca lanskega leta, omenjajoč svojega prednika, izrazil iste misli.

Toplo priporočimo, naj noben naš sovrudnik in noben bivši gojenec ne odreče Bogu tega, kar je priporočil sveti oče v imenu božjem, namreč „darovati sinove, če jih Bog kliče v svojo službo.“

Beseda sovrudništvu.

Ker je po izjavi cerkvenih pastirjev vse krščansko ljudstvo odgovorno za duhovske poklice, zato je, kakor se je izrazil kardinal Gerlier, vsak brez izjeme dolžan sodelovati za naraščaj duhovnikov.

Zato odkrijemo svojim sovrudnikom in sovrudnicam poziv, ki ga je poslal vrhovni prefekt salezijanske družbe, g. Peter Berruti, vsem salezijanskim zavodom. Povabil je predstojnike vseh zavodov, naj v spomin na zlato mašo vrhovnega predstojnika gospoda Rikaldoneja vsak zavod prekrbi družbi vsaj en duhovski poklic. To mu bo gotovo najbolj prijeten dar. K temu bodo lahko mnogo pripomogli naši dobri sovrudniki in sovrudnice in sicer tako, da nasvetujejo kakemu dobremu, nadarjenemu mladeniču, ki želi postati duhovnik, da vstopi v kak za te poklice določen zavod, in da po svojih močeh podpirajo salezijansko družbo v vzgajanju teh poklicev z gmočnimi sredstvi. To

so naši dobri sotrudniki in sotrudnice že doslej marljivo delali, ko so prispevali za Sklad Marije Pomočnice kristjanov. Slovenci sotrudniki in sotrudnice so vedno radi žrtvovali za vzgajanje duhovskih poklicev in člani tega Sklada so že marsikakemu revnemu mladeniču pomagali do duhovskega stanu. Letos pa, ko vrhovni predstojnik dopolni petdeset let mašništva, naj se zavzamejo s podvojeno vnemo za to plemenito delo in pripomorejo, da se poveča število dobrih poklicev. 1)

Poklici za vso Cerkev.

„V naših zavodih, zlasti v zavodih odločenih za duhovske poklice, se pripravljajo mladeniči ne le za redovne, ampak tudi za svetne duhovske poklice, kakor potrjuje skušnja in uspehi toliko let. Medtem ko delujemo za salezijanske poklice, skrbimo obenem za duhovske poklice raznih škofij. Če pogledamo zapisnik prvega salezijanskega zavoda (Oratorija) v Turinu, vidimo, da je ta zavod od l. 1857 vzgojil za duhovski stan po raznih škofijah nad 600 mladeničev, ki so goreči duhovniki. Od leta 1871 je bilo med sto duhovniki, posvečenimi v turinski nadškofiji, polovico vzgojenih v salezijanskem Oratoriju v Turinu. Lansko leto jih je izmed dvajset posvečenih prišlo enajst iz salezijanskih šol, leto poprej jih je bilo izmed sedemnajstih 13 vzgojenih pri salezijancih. Če pa pregledamo klerike raznih škofij letos, jih je 400 po raznih semeniščih, izmed teh 48 samo v turinskem, ki so vsi izšli iz naših zavodov.“ Tako piše italijanski Salezijanski vestnik l. 1887.

Kakor salezijanski Oratorij v Turinu tako tudi drugi salezijanski zavodi, kjer imajo gimnazijo, dajejo škofi-

1) Pristopajte v „Družbo za vzgajanje duhovnikov (Sklad Marije Pomočnice)“!

jam lepo število duhovskih poklicev.

Da bomo pa mogli nadaljevati to delo, je treba, da preskrbimo tudi svoji družbi zadostno število duhovnikov, ki bodo delovali za mladino, poslano od božje Previdnosti. S tem, da preskrbimo poklice za svojo družbo, zagotovimo istočasno pomoč svetni duhovščini.

Skrbimo za poklice.

Ne utrudimo se nikdar delovati za duhovske poklice! Kolikor je v naši moči, pomagajmo na vse načine tistim mladeničem, ki kažejo znake redovnega ali duhovskega poklica: hranimo in gojimo v naših družinah pravi čut krščanskega življenja; vzgajajmo doma in v šolah mladino tako, da bo ljubila čistost in plemenite ideale; v katoliški akciji naj bo ena glavnih nalog delovanje za pomnožitev dobrih duhovnikov. Te naše misli in priporočila pa zaključimo z besedami, s katerimi je neki učeni prelat zaključil svoj pastirski list:

„Da bo mladina rasla krepostna, da bodo družine spoštovale tvoje zapovedi, da se sreobrnejo grešniki, da žalostni najdejo tolažbo, da bodo umirajoči prihajali k tebi v miru in zaupanju, da naše cerkve ne bodo stale prazne in zapuščene, daj, o Gospod, svetih duhovnikov!“

LETOŠNJI SALEZIJANSKI NOVOMAŠNIKI

Dospela je vesela vest, da so bili naši letošnji novomašniki že zdaj pred zaključkom šolskega leta posvečeni, in sicer na Veliko soboto v Pinerolu pri Turinu. To so gg. Ceglar Stanko iz Stične, Horvat Štefan iz Prekmurja, Jagodic Franc iz Loke pri Mengšu, Rovan Janez iz Martinjaka pri Cerknici in Urbanek Jože iz Maribora.

*Knjižice kakor tudi vse druge knjige, ki so izšle na
Rakovniku, ima ugodno na razpolago
Mladinska založba - Ljubljana - Stari trg 30*

Oče sirot

S tem imenom so položili pred 55imi leti njegovo truplo v grobnico v Valsaličah pri Turinu. V marmornati plošči je vklesan v latinskem jeziku napis: Tu počiva v Kristusu duhovnik Janez Bosko, oče sirot.

Ta napis ni označil celotnega njegovega poslanstva, ampak to, kar mu je bilo najbolj pri srcu: skrb za sirote, za uboge in zapuščene.

Sv. Janez Bosko je smatral za sirote ne samo tiste, ki so bili brez očeta in matere, ampak tudi tiste, ki so sicer imeli starše, pa so živeli zapuščeni in so begali po cestah in ulicah, izpostavljeni vsevrstnim nevarnostim.

Za te zapuščene je čutil posebno ljubezen in tem je posvečal največjo skrb ter jim bil več ko oče.

Najlepši venec njegove slave so še danes frume sirot, ubogih, zapuščenih otrok in mladincev, ki so pri njegovem srcu našli življenje in so z njegovo ljubeznijo, ki ga je vodila okrog zanje beračit, dosegli časten prostor v človeški družbi ter se preskrbeli za čas in za večnost.

V šoli nesreče.

Očetovsko srce se je izoblikovalo v šoli nesreče. V starosti dveh let je izgubil očeta. Vsa materina ljubezen ni bila zmožna izbrisati spomina na 11. maj 1817, ko je Frančišek Bosko zafisnil za vedno svoje oči, potem ko je svoji soprogi rekel tele besede: „Ti priporočim svoje otroke, zlasti Janezka.“

„Nisem še dopolnil dveh let — je pripovedoval pozneje v svojih Spominih — ko mi je umrl oče. Ne vem, kaj se je godilo z menoj v tem žalostnem trenutku, le to se spominjam, da mi je mati rekla: — Zdaj si brez očeta! — Vsi so šli iz sobe, le jaz sem hotel ostati. Mati me prime za roko in žalostno reče: — Janezek, pojdi z menoj! — Če ne pride oče — odgovorim — tudi jaz ne grem. — Ubogi otrok, pojdi; ti nimaš več očeta. — Tu močno zaihti, me prime za roko in vleče s seboj. Kaka nesreča je izguba očeta, takrat še nisem

razumel. Spominjam se pa vedno tistih besed: Zdaj si brez očeta.“

To veliko nesrečo je razumel tekom let, zlasti takrat, ko ga je njegov polubrat radi duhovskega poklica preganjal in prisilil Marjeto, da je žrtvovala uboge Janezka in ga poslala od doma. Kako bi mu očetova oblast olajšala pot do cilja!

Brez tega trpljenja bi se pa morda njegovo srce ne znalo nikdar ogreti v ljubezni do ubogih sirot.

Čudovita so vedno božja pota tudi tedaj, ko se zde pokrita s trnjem.

Prvi zavod.

Prva duša, ki jo je Bog dne 8. decembra 1841 daroval don Boskove mu poslanstvu, je morala biti sirota brez očeta in matere: Jernej Garelli, šestnajstletni zidarski vajenec. In prve trume otrok, ki so se klatili po ulicah in trgih, res ubogi in zapuščeni.

„Komaj sem vstopil v konvikt sv. Frančiška Saleškega — tako piše v svojih Spominih — sem takoj našel množico otrok, ki so me spremljali po drevoredih in trgih in celo v cerkev, kamor sem hodil maševat.“

Zakaj so ti otroci hodili rajši za njim kakor za toliko drugimi gorečimi in ljubeznivimi duhovniki, katerih ni manjkalo v Turinu? Jasen vid otrok! V očeh so videli njegovo srce in so čutili, da je zanje.

Kmalu so ga imeli na razpolago in skončalo se je tako, da je bil samo zanje. Ker pa ni imel načrta, se je vdal popolnoma božji Previdnosti.

Otroci s ceste, sirote in zapuščeni, so vreli z vseh strani v njegovo stanovanje in so tekmovali, kdo ga bo bolj ljubil.

Svetnik se je popolnoma posvetil tem paglavcem. Nekaj let nato, leta 1859, je, govoreč za novo leto več sto otrokom, lahko govoril takole: „Dragi moji sinovi, vi veste, kako vas ljubim v Gospodu in kako sem se vam vsega posvetil, da vam storim vse dobro, česar bom zmožen. Tisto malo znanja, tisto malo izkušenosti, ki sem si jo pridobil, vse, kar sem in kar imam, molitve, delo, zdravje,

svoje življenje, vse hočem porabiti za vas. Vedno, vsak dan, pri katerikoli stvari računajte name, a zlasti v dušnih zadevah. Kot voščilo za novo leto se vam dam samega sebe; bo nekaj malenkostnega, toda če se vam dam vsega, se pravi, da ničesar ne držim sebi.“

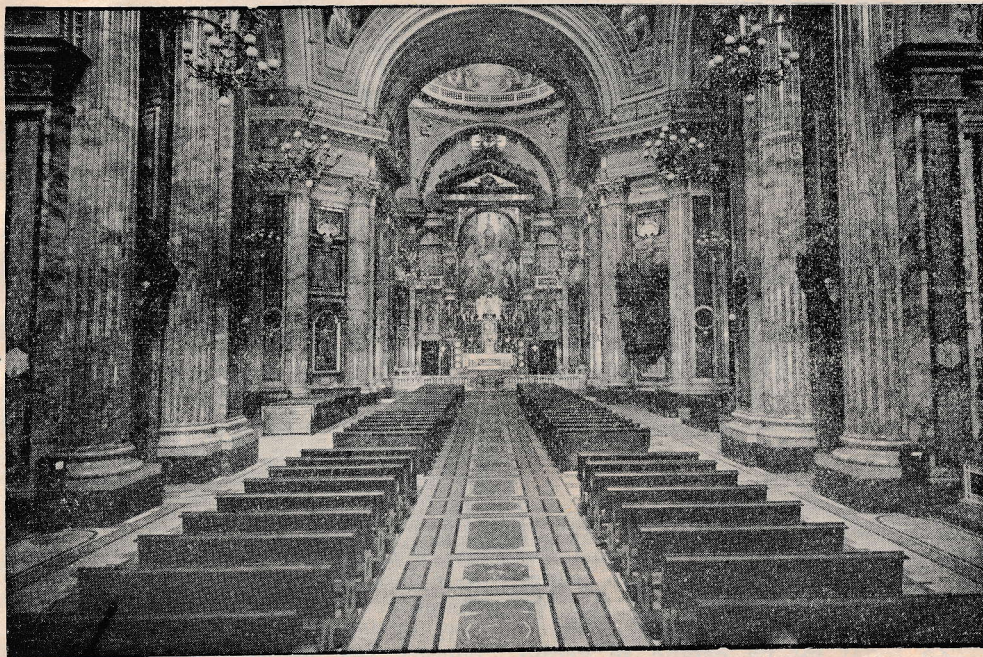
In res je vse žrtvoval zanje.

Zadostuje spomniti na dramatični

hvaležno poplačana: marsikdo je čez noč zbežal in odnesel rjuhe in odejo. A kmalu je potrkal na vrata deček, prva prava sirota.

Prva sirota.

Bil je deževen majniški dan 1847. Don Bosko je ravnokar povečerjal. Kar se mu predstavi mladec petnajstih

Notranjščina povečane bazilike Marije Pomočnice v Turinu.

pogovor z Markizo Barolo, ki je, želeč svojemu zavodu zagotoviti stalnega duhovnega voditelja, dala don Bosku, katerega je visoko čislala in občudovala, na izbiro: „Don Bosko, ali naša bolnica ali pa vaš oratorij!“ — „Moje življenje — odgovori don Bosko — je posvečeno ubogi mladini in nihče me ne bo spravil s poti, ki mi jo je začrtal Bog.“ Markiza mu je dala še tri mesece za premislek, toda čez tri mesece je prejela isti odgovor.

Prvo sidro reševanja je bil oratorij (mladinski dom), kamor so prihajali dečki med dnevom. Toda mnogo jih je bilo brez staršev in doma. Za te je bilo treba preskrbeti zavod. In res je kupil staro hišo Pinardi. Res, da mu je bila ljubezen večkrat ne-

let, ves premočen, in prosi kruha in za prenočišče. Mati Marjeta ga ljubeznivo sprejme, posadi k peči in postreže z juho in kruhom. Ko se je navečerjal, ga don Bosko vpraša, odkod pride, če ima starše, kaj dela.

„Si že prejel prvo sv. obhajilo?“

„Še ne.“

„Pri spovedi si pa bil, kajne?“

„Včasih, ko je živela še mati.“

„In kam nameravaš zdaj?“

„Ne vem. Lepo prosim, če mi morete dati nocjo kak kotiček.“

To rekši, je začel jokati. Mati Marjeta, ki je imela zlato srce, videč jokati otroka, se je pridružila njegovemu joku. Tudi don Bosko je bil globoko ginjen in je pristavil: „Če bi vedel, da nisi tat, bi ti poskušal

ustreči; toda drugi so mi odnesli del odej in bojim se, da mi ti odneseš še ostalo.“

„Oh, ne, gospod: bodite mirni; jaz sem reven, a kradel še nisem.“

„Če hočeš — reče Marjeta don Bosku — mu pripravim.“

„Da kje?“

„Kar tu v kuhinji.“

„In če odnese kuhinjsko posodo?“

„Bom že naredila, da je ne bo mogel.“

„Da naredite, jaz sem zadovoljen.“

Mati je vsa vesela prinesla slame, jo pokrila z rjuho, in potem še odejo in postelja je bila pripravljena. Preden je odšla in pustila siroto samo, mu je podala nekaj naukov in ga povabila, naj opravi večerno molitev.

„Ne znam več,“ zavrne sramežljivo.

„Boš molil z nama,“ reče Marjeta in poklekne poleg nje in ga povabi, naj izgovarja za njo.

Drugo jutro je šel don Bosko v mesto in mu poiskal delo. Stanovanje in hrano pa je imel pri njem.

En mesec nato se mu pridruži druga sirota. To je našel na trgu brez dela in vsega.

Ta prizor se je odtlej vsak čas ponavljal, tako da je Marjeto začelo resno skrbeti in je vsa v skrbeh rekla don Bosku: „Če boš vsak dan pripeljal novega brezdomeca, kaj boš pa imel, ko se postaraš?“

„Za tedaj mi pa ostane še vedno prostor v Kotolengu,“ zavrne don Bosko.

Kmalu je postalo poslopje premajhno in moral je misliti na povečavo. Z božjo pomočjo je tudi to storil. In še več.

Po zgledu prvega zavoda v Turinu je odprl več podobnih zavodov in cerkva po Italiji in zunaj Italije, povsod, kjer ga je podpirala radodarnost sotrudnikov. Tak zavod in cerkev je odprl v Genovi, Rimu, Speciji, Firenci, Kataniji, Nizzi, Marseju, Barceloni, Buenos Airesu in Viedmi.

Razvoj.

Dokler ni imel don Bosko poslopja za notranje gojence, je imel le tako imenovani mladinski dom, ki ga je nazival „oratorij“. Tu so se zbirali dečki in mladeniči iz mesta in oko-

lice in se ondi, daleč od svetnih nevarnosti, zabavali in vzgajali. Ta ustanova je bila don Bosku posebno draga, kakor je tudi še dandanes. Danes je mnogo postojank, ki imajo le-ta namen: zbirati zunanje dečke in mladeniče in jih zabavati, poučevati in varovati svetnih nevarnosti. Dečki in mladeniči, ki obiskujejo mladinske domove, se v verskem prepričanju in življenju po večini zelo razlikujejo od takih, ki ne hodijo v domove.

Ker je ta ustanova tako velikega pomena za versko izobrazbo mladine, je želja vrhovnih predstojnikov, da imajo tudi tisti zavodi, ki niso izrečno mladinski domovi, priključen v manjšem ali večjem obsegu mladinski dom, kjer se zbira mladina bližnje okolice. In res, skoraj ni zavoda brez mladinskega doma.

To je bila prva ustanova don Boskovega apostolata in njemu vedno najljubša.

Ko je prišel do lastnega poslopja, je začel sprejemati dečke in mladeniče v popolno oskrbo. Imeli so pri njem stanovanje in hrano, na delo so pa hodili k zunanjim mojstrom. Da je dotik s svetom zelo oviral njegovo delovanje, je umevno. Prav zato je začel misliti na domače šole in to polagoma tudi izpeljal. Danes najdemo v salezijanskih zavodih vse obrti, ki se odlikujejo v vsakem oziru. Namen teh ustanov — kakor piše v svojih pravilnikih — ni samo verska izobrazba, pač pa tudi izobrazba v raznih strokah, da si lahko, ko zapuste zavod, pošteno služijo kruh. Naše obrtne šole ne stremijo po dobičku, ampak le po izobrazbi.

Razen obrtnih šol so zavodi z ljudskimi in gimnazijskimi šolami, kamor ima dostop mladina, ki se želi posvetiti znanosti in uradniškim službam. Te šole, kakor poročamo v članku „Duhovski poklici,“ dajo tudi mnogo duhovskih poklicev, kar je za sedanje čase izrednega pomena.

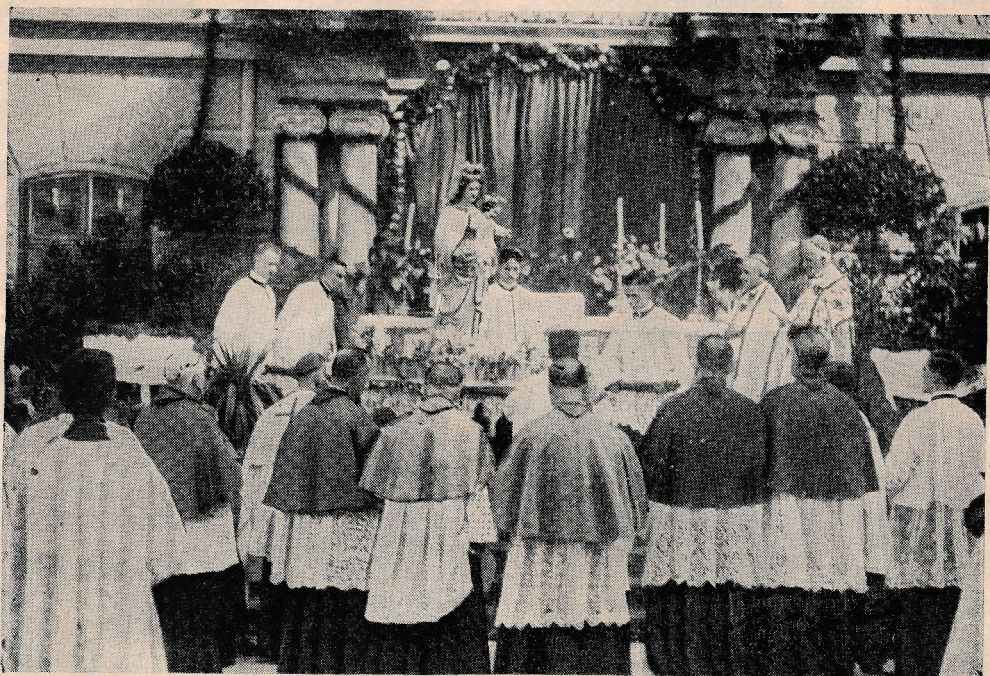
Očetova dediščina.

Z isto gorečnostjo in po istih smernicah kakor sv. Janez Bosko razvijajo salezijansko delovanje tudi njegovi nasledniki. Tudi zdaj imajo prednost bolj revni otroci, zlasti sirote. Lju-

bezen sotrudnikov in sotrudnic se je znala tako lepo izenačiti z gorečnostjo vrhovnih predstojnikov, da je njihova radodarnost ustrezala potrebam. Z njihovo podporo je bilo don Boskovim naslednikom omogočeno otvoriti več

ki so čitali Salezijanski Vestnik, je znano, koliko so storili salezijanci o potresu v Mesini, Avezanu, Liguriji, koliko med prvo svetovno vojsko, koliko tudi v sedanji vojski.

Natančna statistika vseh let kaže

Po kronanju kipa Marije Pomočnice 1924. Zraven nadškofa Jegliča je kardinal Pellegrinetti.

novih ustanov, o katerih navadno poročajo v novoletnem pismu. Sotrudniki lahko uvidijo, da je velik del teh ustanov namenjen revni in zapuščeni mladini.

Iz teh poročil je razvidno, da je raznim hospicem in dobrotelnim zavodom, ki jih je odprl don Bosko, njegov naslednik gospod Mihael Rua pridružil 67 novih, gospod Albera v teku prve svetovne vojske 24, gospod Filip Rinaldi v teku devetih let 73, sedanji vrhovni predstojnik gospod Peter Rikaldone pa v prvem desetletju 40.

Te številke omenjajo samo zavode, ki so odločeni za revno in zapuščeno mladino. Da bi izpolnili sliko dobrotelnosti, bi morali podati število sirot in ubožcev, ki so jih o priliki javnih nesreč: potresov, poplav, lakote itd. sprejeli tudi drugi zavodi. Vsem,

tolažbe polne številke. Kakor sv. Janez Bosko tako jih tudi mi nismo objavljali v vseh podrobnostih; vendar sotrudnikom, ker spadajo v našo družino, ne moremo odreči vsaj nekaj podatkov o tisti dobrotelnosti, ki jo radi njihovega velikodušnega podpiranja uživa toliko revnih otrok in mladeničev.

Obračun leta 1940 — zadnji popolni obračun, ki je prišel v glavni arhiv družbe — kaže, da je bilo v tem letu v salezijanskih zavodih brezplačno 10.739 notranjih in 12.101 poldnevnikih gojencev z izdatki 38 milijonov lir. K temu moramo dodati dečke in mladeniče z nižano mesečnino: 9585 notranjih in 5425 poldnevnikih gojencev z izdatki 12 milijonov lir. V letu 1940 se je torej žrtvovalo za revne gojence nad 50 milijonov lir.

Še več. V naše mladinske domove

se vabi mladina s prireditvami, zabavami, organizacijami in igrami. In Stroški za to delovanje prekašajo 17 milijonov lir.

To so številke iz leta 1940. Številke tekočega leta, kolikor je razvidno iz poročil raznih inspektorij, bodo še večje. Toda zaupamo v božjo pomoč

in v pomoč dobrih sotrudnikov in sotrudnic, ki nas kljub težkim časovnim razmeram ne bodo pozabili, pač pa po svojih zmoglostih še nadalje podpirali in nam pomagali podpirati ubogo mladino, ki bo po vojski bolj ko kdaj potrebovala usmiljenih src.

Zaupaj v Marijo

Zaupaj v Marijo! — Te sladke besede mi zvene na ušesa, kadar sredi težav iščem pomoči... Zaupaj v Marijo!

In žarek tolažbe posije skozi temne oblake obupanja v ranjeno srce in ga obsije — in srce se zbudi iz težkih občutkov kakor iz mučnih sanj ter utripa zopet mirno, z občutki slad-

kega upanja.

Kadar temne misli polnijo spomin in se znajdem v dušnih in telesnih potrebah ter nimam nikočar, da bi mi prihitel pomagat, zapuščen od vseh, ki so mi bili nekoč prijatelji, kako sladek je tedaj klic: Zaupaj v Marijo!

Zaupaj v Marijo! Slišim to besedo in zdi se mi, da sem našel mater, ki me gleda in mi obljublja pomoč; zdi se, da božji blagoslov rosi v moje srce in ga polni z lekomo nebeške tolažbe — in zopet sem vesel.

Srce kipi v nežni ljubezni, misel se dviga do prestola Kraljice, jaz pa ponavljam tiho in ljubeče: „Ljubim te... ostani mi mati... jaz sem tvoj otrok!“

Ta ljubezen razprši skušnjave kakor veter vihrovite oblake in čutim se močnega, zmagovitega nad duhom teme.

Vse najdem v Mariji... vse zmagam v njenem imenu. Ne kliče zastonj Marijin ljubljenec sv. Bernard:

„O ljudje, ki ste v nevarnosti razburkanega morja, obračajte k Mariji svoje oči! V vseh nevarnostih mislite na Marijo, kličite Marijo! Njeno ime naj vedno zveni v vaših ustih. Če hočete za Marijo, ne boste zgrešili poti, ne boste padli; če vas Ona brani, se vam ni ničesar bati; če vas Ona vodi, vam bo pot lahka; če vas Ona ljubi, gotovo dosežete varno pristanišče.“

Posvetimo naše družine

prečistemu Secu Macijinemu!

IZ * * * * * NAŠIH * * * * * MISIIONOV * * * * *

Japonska

Salezijanski inspektor Cimatti sporoča:

..., Mesec avgust, ki je na Japonskem edini mesec počitnic, smo posvetili duhovnim vajam zase in za nam izročene duše. Kljub kritičnim okoliščinam, ki ne dovoljujejo potovati, smo napravili duhovne vaje v Miyazakiju in Tokiju.

Duhovne vaje naših semeniščnikov so dosegle vrhunec gorečnosti. Pridigovala sta apostolski administrator in pater Šicida. Sodeč po gorečnosti, s katero so jih opravljali, lahko pričakujemo najboljše v bodočnosti.

Tudi dečki Mladinskega doma in kristjani iz Tana so imeli duhovne vaje in so se jih vzgledno udeleževali.

Hčere Marije Pomočnice so pa imele kar trojne duhovne vaje. V enih od teh so se zavezale z večnimi obljubami prve japonske sestre. Tem je predsedoval apostolski administrator msgr. Ideguši in je bil silno vesel, videč te dobre japonske sestre, ki so se pod zastavo sv. Janeza Boska in blažene Mazzarello posvetile Gospodu.

Tudi japonske usmiljenke v Miyazakiju so imele duhovne vaje, katerih so se udeležili vsi prebivalci te postojanke.

Po duhovnih vajah smo privoščili dečkom iz hospica nekaj dni počitnic v naši postojanki v Takemabi, gojenjem obrtne šole pa pri očetih benediktincih.

Zadnje dni septembra je nadškof iz Tokija, msgr. Doi, ki je po novem zakoniku imenovan za vladnega zastopnika katoliške veroizpovedi in ga dičijo najvišja odlikovanja, obiskal katoliške postojanke na Japonskem. Prisel je tudi v apostolsko prefekturo v Miyazakiju, kjer je obiskal naše ustanove in je bil zelo zadovoljen.

Tudi naši bogoslovci, ki obiskujejo veliko semenišče v Tokiju, so v počitniški dobi posvetili nekaj dni resnim duhovnim vajam. Po duhovnih vajah jim je velik naš dobrotnik dal na razpolago tri hiše sredi gorovja, kjer so preživeli nekaj veselih dni počitnic. Takrat ko so bili vsi bogoslovci, japonski in naši, zbrani na duhovnih vajah, kjer so se pripravljali na ordinacije, je prav zadnji dan duhovnih vaj izbruhnil velik požar in skoraj docela uničil lepo stavbo. Naši sobratje, ki so bili navzoči, so se odlikovali po svoji pogumnosti in so marsikaj rešili: rešili so Najsvetejšo in velik del dragocenih knjig iz knjižnice. Nato so več dni pridno delali predstojniki, kleriki in novinci in do 1. sept. toliko uredili, da so lahko začeli s poukom z lepim številom novih poklicev.

Dne 29. septembra smo obhajali obletnico našega zavoda. Bilo je na praznik sv. Mihaela, katerega je že sv. Frančišek Ksaver proglasil za zaščitnika Japonske. Naše proslave se je udeležil apostolski administrator in nad trideset odličnih državnikov, ki so našemu socialnemu delovanju izražali svoje simpatije in občudovanje.“

Indija

Salezijanski inspektor M. Uguet piše dne 18. nov. 1942 iz Kalkute vrhovnemu predstojniku:

„Ne vem, če ste prejeli moje pismo od 15. julija, zato ponovim v tem pismu skoro isto, ker od takrat tudi

ni posebnih novic.

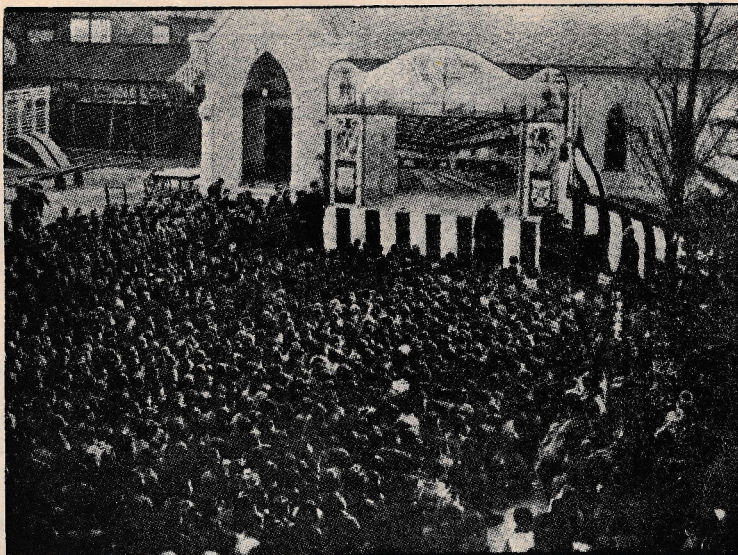
V misijonu Krišnaĝar smo morali zapreti zavod v Jessore in Šmismubiji. Ta drugi je pod vodstvom očeta jezuita iz Kalkute spet odprt. Naši sobratje teh dveh zavodov so zdaj v Krišnaĝaru in Bħoborpari in jim tudi ne manjka dela. Drugi zavodi de-

V imenu vseh sobratov vam želim vesel Božič in srečno novo leto.“

*

Duhovnik Avrelj Macchio sporoča iz Bombaya med drugim sledeče:

„V drugi polovici mesca aprila smo začeli z gradnjo nove postojanke. V

Tokio (Japonska): Mladina Mladinskega doma.

lujejo redno in vsi salezijanci so zdravi.

Zavod v Lilloahu smo zaprli radi pomanjkanja osebja. Ostal je le gošpod Buri kot župnik.

V Assamu so ostali odprti vsi zavodi; so pa v velikih težavah radi skrčenja števila sobratov, ki so internirani.

V Dibruĝarhu, Ganhati in Terpuru delujejo naši duhovniki in sestre z veliko požrtvovalnostjo v bolnišnicah. Vsi priznavajo njihovo požrtvovalnost.

Škof Ferrando se počuti dobro in prebiva v Šilongu.

Jaz, kolikor se da, obiskujem naše postojanke, navdušujem in pomagam našim dragim misijonarjem. Ravno kar sem prišel iz Tirupatura, kjer sem našel sobrate in štiri novince, ki spadajo v to inspektorijo.

Previdnost božja nas zelo podpira. Zavod v Sonadi z vsemi študenti deluje redno. Imamo tudi dvajset dobrih pripravnikov.

Začetku smo dovršili desno krilo. Videč, da ne bo zadostovalo, smo se mesca avgusta odločili še za drugo. Zidava je šla tako izpod rod, da smo se 31. oktobra že lahko preselili. Stara šola je oddaljena od te nove dvanajst kilometrov, toda v enem dnevu smo vse uredili.

Na don Boskov praznik je bila blagoslovitev. Udeležilo se je mnogo prijateljev in dobrotnikov, med temi nadškof iz Bombaya in naš nadškof iz Madrasa. Dva druga naša škofa, iz Šilonga in Krišnaĝara nista mogla pustiti škofije. Vse se je izvršilo s splošnim zadovoljstvom.

Zdaj nas je tu pet duhovnikov in trije bratje laiki. Malo nas je, a storimo, kar največ moremo, in gre dobro.

Gospod inspektor in skoro vsi duhovniki so v Tirupatturu in ne morejo več misijonariti. Reveži trpe, ker je njihovo srce vedno pri njihovih kristjanih.“

Mattogrossa (Brazilija)

Duhovnik Ernest Castelli sporoča vrhovnemu predstojniku:

„Vrnivši se iz Goiaza, sem našel srečno brzojavko, ki me je nujno klicala k umirajočemu nadškofu D'Aquinu. Takoj sem se odpeljal v Cujabá. Hvala Bogu, nadškof je premagal krizo in zdaj se počuti bolje.

Letos ne bom mogel obiskati naših postojank radi pomanjkanja bencina. Za bolj oddaljene kraje sem pooblastil gospoda Colbachinija in gospoda Albizettija. Poslednji ima tudi nalog zbrati material za misijonsko razstavo v St. Pavlu.

Narodna brazilska založba bo izdala Colbachinijevo zgodovino Bororcev, ki bo v čast naši družbi.

Na razstavi v Mattogrossu je prejelo naše delovanje najvišjo pohvalo in najvišja odlikovanja. Gospod nas blagoslavlja.

Gospod inspektor v St. Pavlu se veseli sijajnih uspehov svojega gorečega delovanja za poklice. Edino težko nam je, da ne moremo občevati z Vami. Toda v nas vseh gori ljubezen do družbe in imamo vsi le eno željo: delati za procvit salezijanske družbe in za ohranitev njenega duha.“

Kitajska

Duhovnik Karel Braga piše 18. novembra iz Šanghaja med drugim:

„Gospod nas podpira. Vsa podjetja srečno napredujejo. V Makau se razvijajo velikopotezno. — Prejel sem sporočila iz Junanfuja. Sobratje in sestre so internirani v Lokčongu. Apostolski vikar Kanazei in pet drugih sobratov so prosti. — V Honkongu vse dobro, enako v Hanoiu. Tu postopajo z nami zelo obzirno. Katehistična razstava, odprta pet mescev, od junija

do oktobra, je zbudila izredno zanimanje in je bila za nas pravi triumf. Obiskali so jo cerkveni odličniki, predstojniki verskih ustanov, visoko stoječe osebnosti, tudi iz poganskih vrst, in vsi so odšli z najlepšimi vtisi. Pred otvoritvijo razstave je lepo število naših sobratov iz kitajske in tajlandske inspektorije prejelo mašniško posvečenje. Hvala Bogu in Pomočnici kristjanov!“

Iz našega zavoda na Selu

S Sela se letos še nismo oglasili. Pa ne mislite, da ni pri nas nič novega. Marsikaj bi vam lahko povedali. Pa naj zadostuje, če rečemo, da je pri nas kar prijetno in pisano življenje. Meseca marca smo imeli duhovne vaje, ki so po zaslugi vrlih pridigarjev zelo lepo uspele.

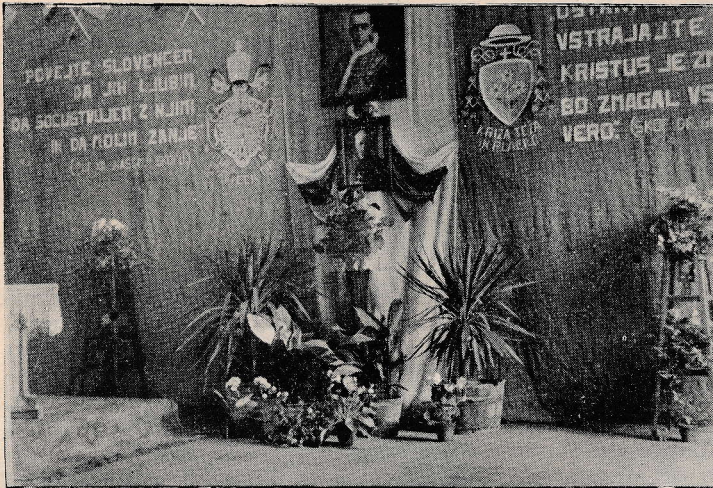
V nedeljo 28. marca pa smo imeli lep praznik. Obhajali smo proslavo papeževega dne, ki smo jo morali zaradi duhovnih vaj prenesti na ta dan. Obenem smo tudi na dostojen način proslavili spomin šestdesetletnice našega prevzvišenega nadpastirja, škofa dr. Gregorija Rožmana. Že nekaj dni prej smo se skrbno pripravljali na to slovesnost. Zavedali smo se, kako

velike važnosti je v današnjih dneh neomajna zvestoba in trdno zaupanje do našega svetega očeta in do našega škofa.

Za to priliko smo lepo okrasili našo zasilno dvorano. Fantje sami so se potrudili za ta dan, kolikor se je pač dalo, in niso pustili, da bi vse delo slonelo na ramah gospodov, kot je sicer. Hoteli so s tem pokazati, da imajo radi papeža in svojega škofa. Na sredino prednje stene, okrašene z zavesami in papeškimi zastavami, so dali veliko sliko našega skupnega očeta Pija XII., pod njo pa sliko našega dobrega nadpastirja. Ob straneh sta se svezlikala velika, lepo izdelana grba naših jubilarntov z napisi:

„Mir in pravičen mir“ ter „Križa teža in plačilo“. Ob straneh so viseli pomembni napisi, ki kažejo veliko papeževo ljubezen ter škofovo skrb za nas Slovence. Ob papeževem grbu so bile napisane besede, ki jih je rekel sveti oče Pij XII. našemu škofu: „Povejte Slovencem, da jih ljubim, da sočustvujem z njimi in molim zanje!“ Ob škofovem grbu pa so nas bodrile besede našega nadpastirja: „Ostanite

V drugem govoru, podanem v imenu rokodelcev, smo videli razmerje, ki mora vladati med zavednimi katoliškimi obrtniki in med Kristusovim namestnikom na zemlji. Ni dovolj, da se za dobro stvar le navdušujemo. Treba je tudi pokazati v dejanju, kaj smo in za kaj se borimo. Končno je govornik dejal: „Kmalu bomo odšli iz tega zavoda v svet, v življenje, kjer se bje borba in se rešujejo življenjska

Z akademije v Deškem vzgajališču na Selu.

zvesti! Vztrajajte! Kristus je zmagal in zmagal bo vsak, ki ohrani vero!“ Tudi po ostalih stenah so nas opozarjali razni napisi na glavne dolžnosti vsakega katoličana. Tako na primer: Zvestobo papežu! Pokorščino škofu!

Ob začetku proslave smo vsi navdušeno zapeli pesem: „Povsod Boga!“ Sledila je akademija, ki so jo pripravili fantje sami. Vrstili so se govori in deklamacije. Govorniki so nam z raznih strani osvetlili dolžnosti do papeža in do škofa. Prvi nam je v kleni besedi podal razmerje, ki je vladalo med našim očetom sv. Janezom Boskom in papežem. Don Bosko je ljubil papeža ne le z besedami, ampak tudi v dejanju. Zagovarjal ga je, kjerkoli je mogel. Hotel je, da naj isto delajo tudi njegovi sinovi in gojenci. Dejal jim je: „Spoštujte svetega očeta in branite njegov ugled, kjerkoli morete in je to potrebno!“ Zvesti don Boskovi oporoki se bomo torej potrudili, da bomo izvrševali navodilo našega velikega očeta.

vprašanja. Toda mnogi ta vprašanja napačno rešujejo. To je potem vzrok, da zaidejo v zmote in se zgube v razrvanem življenju. Odšli bomo v svet kot zavedni katoliški fantje, ki bodo znali braniti in ščititi resnice katoliške Cerkve.“

V imenu ljubljanske delavske mladine je govornik podal nekaj misli, kako naj tudi delavci udeležujejo ta načrt. Ni dovolj, da je delavec sam prežet s katoliškimi idejami. Za to mora pridobivati tudi druge. Ne sme se sramovati svojega prepričanja. Če sliši govoriti zoper Cerkev in njenega poglavarja, mora znati tudi nastopiti in povedati primerno besedo. Nič zato, če nas prezirajo, ker smo zavedni katoličani. Kristus je z nami, zato se ne bojimo nikogar.

V imenu najmlajših je spregovoril deček, ki je pojasnil, kako tudi otroci lahko pokažejo svojo hvaležnost svetemu očetu in prevzvišenemu gospodu škofu. Radi bodo poslušali njihove opomine in nasvete ter bodo prosili Boga, da podpira svoje namestnike na

zemlji pri njihovem težavnem delu ter jih ohrani pri življenju še mnogo let.

Končno je sledila še krepka beseda našega gospoda ravnatelja, ki je vse te lepe misli znova potrdil in nam dal smernice, katerih se moramo držati, če hočemo biti zavedni katoličani.

Prikazovanja v Fatimi

Toliko zanimanja kakor prikazovanja v Fátimi še ni vzbudilo nobeno prikazovanje. Ves svet se zanima zanja. Glavni vzrok tega zanimanja je, kakor se zdi, strašna vojska, ki jo je Marija naznanila v teh prikazovanjih ter obljuba, da bo ona rešila svet, če se posveti njenemu brezmadežnemu Srcu.

Ali so ta prikazovanja verodostojna? Ali ni v njih kake omame, kake prevare?

Da se bodo našli taki, ki bodo dvomili, je pač vedela dobra nebeška Mati, prav zato je preskrbela takih dokazov, da jih nihče, niti najbolj zakrknjeni, ne morejo prezreti. In kakšni so?

PRVI DOKAZ je nezmotljiva beseda sv. Cerkve. Sveta Cerkev je več let preiskovala ta prikazovanja resno in natančno, kakor zna le ona, in šele nato izrekla besedo, ki odstrani vsak dvom: „Prikazovanja v Fátimi so resnična.“ In sveti oče sam je po radiu govoril o teh prikazovanjih in po želji Marije Device ves svet posvetil brezmadežnemu Marijinemu Srcu.

DRUGI DOKAZ je čudež na nebu. Ker je ljudstvo o resničnosti prikazovanj zahtevalo dokazov, je Lucija v prikazni 13. julija prosila Marijo, naj v dokaz resničnosti naredi kak čudež. Gospa je obljubila veliki čudež na nebu in sicer pri zadnji prikazni.

Dne 13. oktobra je bil zadnji dan obljubljenih prikazovanj in dan napovedanega čudeža. Na prostoru prikazovanj se je zbralo do 70 tisoč ljudi, med temi lepo število zvezdoslovcev, ki so prišli nalašč radi napovedanega čudeža na nebu. Oblaki so pokrivali nebo. Začelo je deževati in je deževalo tako, da se je prostor prikazovanj izpremenil v morje blata.

Po polurnem pričakovanju so presrečni otroci spet zagledali lepo Gospo. Med tem ko so gledali Marijo, se je godilo na nebu nekaj, česar noben zvezdoslovec

Globoko so se vtisnile lepe besede v mlada srca. Iz sto grl je zadonela papeška himna, s katero smo zaključili slovesnost. Odšli smo od te proslave z gesli: Zvestobo papežu, pokorščino škofu do smrti!

ni znal razložiti. Bil je čudež, ki ga je napovedala Marija. Ko bi trenil, so izgini oblaki, iz katerih je dotlej lilo kakor iz škafa. Na nebu se je pokazalo krasno sonce. Bilo je podobno srebrni plošči. To sonce pa ni slepilo; lahko so ga gledali, ne da bi motilo vid. Množica je strme zrla čuden prizor. Naenkrat se začne sukati z izredno hitrostjo in sipa na vse strani raznobarvne svetlobne žarke. Potem se ustavi, a le za hip, nato se spet zavrti in tako še tretjič, vedno v čarobnejših barvah. Med tem sukanjem je sonce otemnelo in so se svetili le krajni deli in bilo je, kakor da z grozno hitrostjo pada proti zemlji. Mnogi so v strahu jokali in vpili, da se bliža konec sveta. Istočasno se je razgrnila nad množico veličastna mavrica, kakor čarobna svetla zavesa. Tik nad zemljo pa je plaval stebel dima, podoben oblaku.

Vsi astronomski listi so pisali o tem dogodku, a razložiti ga ni znal nihče. Bil je čudež, ki ga je napovedala Marija, toda radi županovega postopanja s pastirčki precej zmanjšan. „Za kazen tega postopanja — tako je rekla Marija 19. avgusta trem pastirčkom — bo čudež, ki sem ga obljubila pri zadnji prikazni, mnogo manjši.“

TRETJI DOKAZ je znamenje na nebu. V enem prikazovanj je rekla Marija pastircem: „Ko boste videli neko noč neznano svetlobo, vedite, da je to veliko znamenje, ki vam ga daje Bog, da je blizu kazen za toliko zločinov sveta: vojska, lakota, preganjanje Cerkve in papeža.“ Lucija je že januarja in februarja leta 1920 ponavljala: „Če se ljudje ne bodo poboljšali, jih bo naš Gospod udaril s kaznijo, kakršne svet še ni videl. Najprej bo zadelo Špansko.“ Ko je v noči od 24. na 25. januarja 1938 videla na nebu veliko, skrivnostno svetlobo, ki je bila vidna po vsej Evropi, je v tem spoznala, da je strašna kazen pred durmi, in je takoj storila vse, kar je mogla, da bi se

vsa Marijina naročila čimprej izvedla. Na žalost se je morala kmalu prepričati, da ura božjega usmiljenja radi greha ljudi še ni napočila. Kmalu po znamenju na nebu je izbruhnila vojska prav tako, kakor je Marija že leta 1917 napovedala trem pastirčkom.

ČETRTI DOKAZ so čudežna ozdravljenja. Fátima je v malo letih postala drugi Lurd. Kakor v Lurdu tako je tudi v Fátimi studeneč, kjer bolniki čudežno za-

dobivajo zdravje; kakor v Lurdu tako tudi tam nosijo v procesiji Najsvetejše in z njim blagoslavljuje bolnike, in že lepo število bolnikov, proglašeni od zdravnikov za neozdravljive, je hipno zadobilo zdravje. Prvi, ki sta nenadoma ozdraveli, sta bili Gracinda da Costa in Marija Jozefa Sanchez v zadnjem stadiju jetike. Število ozdravljenj raste od dne do dne in priča, da ondi deluje Marija, ki s čudeži potrjuje resničnost prikazovanj.

PETI DOKAZ je nenadno dušno ozdravljenje portugalskega naroda. Ta narod je bil pred prikazovanji mlačen in versko nebrižen. Ni manjkalo takih, ki so sovražili vse, kar je bilo verskega. Kot dokaz je sovražno poročanje takratnega časopisja in surovo ravnanje župana iz Villanove, ki je tri izvoljenčke zaprl v ječo in pod kaznijo zapovedal molčati o prikazovanju. A danes? Ves narod, tudi nekdanji nasprotniki, priznajo prikazovanja kot resnična in verujejo v Marijo in njena priporočila in pobožno obiskujejo sveti prostor. To je ozdravljenje dušnih bolezni, ki ga smemo prištevati med večje čudeže, kakor je hipno ozdravljenje telesnih bolezni.

Kdo bo spričo takih dokazov še ostal neveren? Marija nas kliče, ponuja nam pomoč in rešitev. Izvršimo njena naročila in se dne 30. maja s srcem, polnim kesanja nad grehi, ki so vzrok te strašne bede, in polnim ljubezni do Marije posvetimo brezmadežnemu Srcu dobre nebeške Matere!

Naslov „Marija Pomočnica kristjanov“

Leta 1863. je don Bosko želel začeti z zidavo veličastnega svetišča Marije Pomočnice kristjanov v Turinu. Največ težavo mu je delala mestna oblast.

Ko prinese glavnemu mestnemu inženirju načrt v odobrenje, ga ni hotel odobriti, češ:

„Ta naslov *Pomočnica kristjanov* ni primeren... je preveč nenavaden... in pobožnjaški. To ni za sedanje čase.“

„Dobro — odgovori don Bosko — odstranimo naslov.“

„In s kakim naslovom ga potem navedemo?“

„Ker naslov ne spada ravno v odobrenje svetne oblasti, ga bom skušal najti.“

„Premislite torej in storite!“

„Zaenkrat nimam nobenega. Premislil bom, kakor svetujete, in v svojem času dal tak naslov, ki se mi bo zdel najboljši.“

„Pa Vi, kakor se zdi, me hočete prekaniti.“

„Tu ni prekane. Vi ne marate odobriti naslova in ga ne odobrite; jaz ga pa hočem dati in ga bom dal. Tedaj svę enaka in bova oba zadovoljna, ker se bo izpolnila želja obeh.“

Inženir se je nasmehnil in četudi s težkim srcem načrt za zidavo odobril. Naslov „*Maria Auxilium christianorum: Marija Pomoč kristjanov*“ pa še danes blešči v velikih črkah na pročelju svetišča v Turinu.

ČEŠČENJE * * * MARIJE * * * * * POMOČNICE * *

Praden je sv. Janez Bosko začel zidati sveetišče Marije Pomočnice kristjanov v Turinu, je že širil Marijino češčenje pod tem naslovom. Ljudstvu je bilo češčenje skoraj novo, a sprejelo ga je z velikim veseljem. Velike milosti, katere je delila Pomočnica kristjanov, so privabile vedno več novih častilcev.

Don Bosko je sezidal veličastno sveetišče, katero je sedanji vrhovni predstojnik dal znatno povečati in tako okrasiti, da je to sveetišče postalo eno najlepših v Italiji.

Marija sama je odkrila don Bosku željo po tem sveetišču in mu označila celo prostor, kje ga želi. Obljubila je tudi svojo pomoč. Z dvajsetimi vinarji v žepu je don Bosko poklical zidarje. Zidal je. Med tednom ni imel skoro vinarja v žepu. Prišla je sobota, ko je bilo treba izplačati zidarje, tisoč in več tisoč lir. Kje bo denar? Don Bosko se ni kar nič vznemirjal, bil je gotov, da bo pomagala Marija. Ni se samo enkrat zgodilo, da je tedaj, ko je rabil denar za zidavo, vzela klobuk, šel v mesto h kakemu bogatemu bolniku in ga vprašal: „Ali želite ozdraviti?“ — „Da!“ — „Tedaj plačajte moje zidarje!“ — „Koliko?“ — „Štirinatisoč... pettisoč lir...“ In bolnik je dal in res ozdravel. Dogodek se je širil od ust do ust, zaupanje v Pomočnico kristjanov je čezdalje bolj raslo.

Sv. Janezu Bosku pa ni zadostovalo, da bi se češčenje omejilo le na Turin: želel je, da se razširi tudi drugod. In kaj je storil? Začel je objavljati po Mariji Pomočnici prežete milosti.

Ljudstvo je bralo, v srcih se je zbuvalo zaupanje, začelo se je zatekati k Pomočnici kristjanov. Milosti so se množile in z njimi zaupanje; češčenje Pomočnice kristjanov je dobilo nov razmah in se razširilo iz Turina po Italiji, odtod na Francosko, Nemško, v Ameriko — po vsem svetu.

Papež Pij IX. se je veselil, ko je

videl, kako čudovito se razširja to češčenje. Dne 23. septembra 1868 je pisal don Bosku: „Prepričani smo, da je božja volja, da naj medtem, ko se ponavljajo sovražni napadi na katoliško Cerkev, častimo nebesko Devico pod imenom Pomočnice kristjanov.“ — Dne 13. februarja 1903 pa je papež Leon XIII. pisal o čudodelni podobi Pomočnice kristjanov v Turinu: „Češčenje svete podobe božje Matere se je po posebnem božjem sklepu čudovito razširilo skoraj med vsemikrščanskimi narodi.“

Med temi krščanskimi narodi je tudi slovenski, in tu pred vsem slovenski salezijanski sodrudniki in sodrudnice.

Ko smo leta 1903 blagoslovili kip Marije Pomočnice kristjanov, so takrat pokazali prvič, kako ljuba jim je ta nežna pobožnost. Še se spominjamo, kako so v večernem mraku klečali v revni kapelici pred blagoslovljenim kipom, molili in peli ter preliвали solze svetega ginjenja. Marsikomu se je nov žarek ljubezni zanetil v srcu.

Odšli so z zaupanjem, katerega je ljubezen vzbudila v srcih. Odtlej je marsikdo prihitel na Rakovnik v malo kapelico in z otroškim zaupanjem odprl srce ter molil, vzdihoval k Mariji in prosil. Priporočila v molitev so se množila; tudi od daleč so prihajala pisma, za njimi zahvale za uslišane prošnje. Ali ni to nekaj podobnega, kakor se je godilo v začetku v Turinu?

Ako je začetek enak, bo enaka tudi bodočnost. Kakor v Turinu in po Italiji, tako so se tudi v Ljubljani in po Slovenskem začeli z zaupanjem zatekati k Pomočnici kristjanov in kakor tam, tako so se tudi tu začele objavljati prežete milosti. S tem je še bolj raslo zaupanje in iz tega zaupanja se je rodila misel na gradbo

Marijinega svetišča. In kakor don Bosko v Turinu, tako so tudi salezijanci na Slovenskem s prazno denarnico začeli graditi, in Marija je sproti pošiljala potreben denar za izplačevanje delavcev. Delila je milosti, po milostih pa podporo za nastajajoče delo.

S pomočjo Marijinih častilcev smo dovršili lepo svetišče, ki ga bo treba prav tako kakor svetišče v Turinu polagoma povečati, kajti vedno bolj postaja premajhno.

Češčenje Marije Pom. kristjanov se je med Slovenci tako močno razširilo, da tudi na slovenski narod in na rakovniški kip Marije Pomočnice lahko obrnemo zgoraj omenjene besede

Dija IX. in Leona XIII. In širjenje tega češčenja ne sme prenehati, dokler ne bo razširjeno po vseh slovenskih družinah. Zato naprej, blagi sodelavci in sodelavnice! Po vas se je širilo to češčenje. Bodite še nadalje širitelji tega češčenja, ki je kakor nalašč za te čase, in ne mirujte, dokler ne vidite v vseh družinah njene podobe. Priporočajte tudi bratovščino Marije Pomočnice kristjanov, imena novih članov pa pošiljajte na Vodstvo salezijanskega sodelovanja na Rakovnik.

Na delo torej, na delo za našo Mater, za našo Pomočnico!

Zahvale

Imela sem bolezen v grlu. Vse je kazalo, da bo treba operacije. V strahu pred operacijo sem obljubila, ako me Marija Pomočnica ozdravi brez operacije, zahvalo v Vestniku in zahvalni dar. Marija je uslišala moje prošnje, za kar izpolnim storjeno obljubo. — *Marija Grahek*, Starihov vrh.

Šlo je za dobro ime. V tej stiski sem se zatekla k Pomočnici kristjanov in obljubila zahvalo v Salezijanskem Vestniku, ako srečno izpade. Bila sem uslišana, za kar javno izrekam hvaležnost. — *A. M., Rovte*.

Že dve leti sem bolehal na želodcu. Zdravniki so trdili, da je želodčni krč, toda nobeno zdravilo ni prineslo izboljšanja. Zelo hudo mi je bilo, ko sem videl, da pojemajo tudi telesne moči,

kar me je oviralo v izvrševanju službe. Slednjič sem se odločil za rentgenološko preiskavo, ki je pokazala želodčni tvor. Vrnivši se domov, sem govoril sam pri sebi: Vedno sem častil Marijo Pomočnico in sv. Janeza Boska; če pa ozdravim brez operacije, ju bom še bolj ko doslej in bom širil to češčenje. Še isti dan sem začel z zdravljenjem. Od tega dne me čutim najmanjše motnje in sem popolnoma zdrav. Vse to pripisujem Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku. Svojo obljubo hočem natančno izpolniti. — *D. Jakob, Trieste*.

Nadalje se zahvaljujejo: *Cesar A.* (Globodol) za uslišano prošnjo. — *V. P.*, Ljubljana, za ozdravljenje po težki operaciji. — *Z. S.*, Ljubljana, za zdravje in večkratno pomoč.

† Kardinal Hermenegild Pelegrinetti

Dne 29. marca je umrl v Rimu velik prijatelj Slovencev kardinal Pelegrinetti. Pokojni cerkveni knez je bil naši salezijanski družbi zelo naklonjen in je veliko delal na to, da bi se salezijanci naselili v Belgradu. Dalje je uspešno podprl akcijo za dozdavo svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Ko je bila cerkev v septembru 1924 dovršena, je sam osebno na trgu pred križevniško cerkvijo kromal kip rakovniške Marije Pomočnice

in nato vodil veličastno procesijo na Rakovnik v novo svetišče. Tudi obred posvetitve je on izvršil.

Prav tako je velikodušno podprl novo salezijansko naselbino na Knežiji v Zagrebu in jo počastil s svojim obiskom. Ob drugi priložnosti je obiskal naš noviciat in modroslovno učilišče na Radni.

Pokojnega kardinala se vsa salezijanska družina hvaležno spominja in moli za pokoj njegove duše.

Slovesno praznovanje Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku.

Navadno smo obhajali praznik Marije Pomočnice kristjanov v nedeljo po 24. maju. Ker bo pa letos 30. maja po vseh župnijah posvetitev brezmadežnemu Marijinemu Srcu, ga bomo obhajali letos že

23. maja s popoldansko procesijo

Romarjev z dežele bo letos nekaj manj, zato naj se procesije udeleže v večjem številu Ljubljanci, še posebno, ker se pripravljamo na posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Starši, pripeljite otroke (če imajo belo obleko, v beli obleki), da bo mladina, ki je posebno ljuba Mariji, čim obilneje zastopana. Vljudno prosimo tudi vse ljubljanske Marijine družbe, da se procesije kakor doslej tako tudi to pot udeleže v čim večjem številu.

Namen vseh pobožnosti bo:

**Prošnja k Mariji Pomočnici za mir
in za uspeh posvetitve.**

SPORED

SLUŽBE BOŽJE.

Popoldne: Svete maše od pol 6 do 11 ure. Ob 6, 8, 9, 10 z govorom. Ob 10. slovesna sveta maša.

Popoldne: bo pol 4 govor, nato slovesna procesija. Med procesijo se bo pelo in molilo. Procesija se vrne skozi cerkev na srednje dvorišče, kjer bo blagoslov z Najsvetejšim.

N o v e k n j i g e

Maks Simončič, JURČEK. Izdala Mladinska založba. Knjiga stane kartonirana 20, vezana 22 lir. To je zanimiva nova mladinska knjiga. Poleg glavne pripovedke o muzikantu Jurčku je še pripovedka „Angelček s sinjimi očmi“ in črtica „Miklavžev večer“. Živahno pripovedovanje se lepo naslanja na domače ljudi in domače kraje. Knjigo krasijo veliko število slik.

Astruc — Rehar, SKRIVNOSTNA DARITEV je naslov drobnih knjižic o sveti maši. Dobi se v Mladinski založbi in na Rakovniku. Stane 2 L. Delce bo dober pripomoček za vse, ki se hočejo res pobožno in s koristjo udeleževati nekrvave daritve.

O sveti maši nikdar dovolj ne govorimo in pišemo, tako vzvišena je ta daritev in toliko nam pripomore k svetosti življenja. Vzemite v roke to knjižico in boš našel v nji prav praktične in spodbudne nasvete, kako je treba razumeti sveto mašo in se pridružiti duhovniku, ki jo daruje; posebno pa poudarja in razlaga, kako je vsak kristjan v nekem smislu deležen duhovniške oblasti in kako so vsi sinovi Cerkve v nekem pomenu duhovniki.

Srečko Zamjen, FATIMA, III. izdaja. Broširana 12 L., vezana 22 L. Vsak Slovenec bi moral prebrati to knjigo. Če je nisi še dobil v roke, si jo čimprej preskrbi.

K n j i ž i c e

Naročniki „Knjižic“ so prejeli v zadnjem času več lepih knjižic. Naj jih na kratko omenimo:

Marec: **Naš oče**, knjižica o socialnem delu svetega očeta Pija XII., ki je vsem trpečim brez razlike skupni oče. Vzemite, berite.

April: **Vsi**; knjižica je močan klic k pokori. Vsi smo grešili, vsi se moramo spokoriti, zadostiti Bogu za žalitve. Knjižica je pisana v živahni pripovedni obliki.

Maj: **Marijino Srce**; knjižica želi biti skromen spomin na velike po-

svetilne slovesnosti letošnjega edinstvenega majnika.

Junija izide zanimiv življenjepis pokojnega slovenskega duhovnika.

Za Veliko noč je izšla izredna knjižica „Pastirsko pismo“ ljubljanskega škofa za leto 1943. Knjižica zasluži, da pride v vsako družino.

To je nekaj zadnjih knjižic, ki jih boste z veseljem prebirali, če vam pridejo v roke. — Cena posamezne knjižica ena lira, letna naročnina 12 L. — Uprava na Rakovniku.

Naše knjige

Lemoyne-Vodè: **Sv. Janez Bosko**, v platno vezana knjiga L. 32.-, po pošti 35.

Dr. Jos. Valjavec: **Blaženi Janez Bosko**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Franc Walland: **Sv. Frančišek Saleški**; broširana L. 3.-, po pošti 3.50

Dr. Jos. Valjavec: **Nevesta presvetega Srca**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50

Dr. Franc Knific: **Junak s pristave**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor mladine**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50

Janez Bosko - A. L.: **Mihec Magone**; broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Auffray-Logar: **Vzgojna metoda sv. Janeza Boska**, broširana L. 6.-, po pošti 6.50.

Pivek Janez: **Verskovzgojni nagovori za mladino**. Stane L. 8.-, po pošti 8.50.

Karg-Vodenik: **Mala skrivnost**, III. izdaja, broširana L. 2.-, po pošti 2.25.

Karg-Vodenik: **V Zveličarjevi šoli I del**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Karg-Vodè: **V Zveličarjevi šoli II. del**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Silvin Sardenko: **Marijine pesmi v Marijinih praznikih**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor Marijinih družbenic** broširana L. 1.-, po pošti 1.25.

KNJIZICE: Oče domovine — Duhovni koledarček 1943 — Naše orožje — Odpri srce, odpri roke — Upaj, zaupaj — Papež za mir — Leta, mlada leta — Fantom — Dekletu na pot — Japonski zgled — Šilce pelinkovca — Za srečo — Naš oče — Vsi. Vsaka knjižica stane samo eno liro!

V predajalni Mladinske založbe v Ljubljani

Staci trg 30

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potreščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8